

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-02-18)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV FRA: Andresen, Kresten (1915-02-18)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 78. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000083.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lassigny, 18. 2. 1915.

Kære Eja!

Mange Tak for Dit Brev, jeg har vist endda to at takke for. Nu, saa har det været Fastelavn, det vidste jeg slet ikke. s. 79 Det er jo dumt, for man véd hverken, om det er Søndag eller Mandag her; jeg tror ligefrem, man har glemt at male Søndagene med rødt hernede i Krigskalenderen. Det glæder mig at høre et lille Pips fra Jer. Her har vi haft et stort Slag, ja, nu maa det jo være en hel Maaned siden, jeg deltog i det i fem Døgn i Træk, og da har de Højskolekarle jo vist siddet øg trykket sig opad den varme Kakkellovn og skulket fra Gymnastik, ja, jeg kender dem. Det er en mærkelig Gymnastik, vi driver her, enten løber vi paa med et Brøl, ja, Du gør Dig slet ingen Forestilling om, hvordan Benene gaar under én — eller vi ligger timevis paa Maven, med Næsen boret ned i Jorden, og søger Dækning — bare et Muldvarpeskud eller en lille Græstot. Jeg har været i Slag i fem Døgn, og i den Tid har jeg ikke skudt et eneste Skud; jeg véd ikke, hvordan I forestiller Jer det; Geværet er næsten ved at gaa af Mode; naar man nu viser sig for meget, saa faar man et Par Granater — derfor kryber vi ogsaa ned i vore Dækninger og ligger der paa Ryggen den iidslagene Dag. Men til Paaske faar vi nok Fred — vi skulde jo allerede have haft den til Jul. Og hvad saa, naar vi har faaet Fred — saa maa jeg nok hellere komme ned til Jer igen; man har jo oplevet en Del i dette halve Aar; men jeg tror ikke, jeg har forandret mig synderlig; der er dog ingen, der kan kende mig paa Grund af et mægtigt Fuldskæg, det har jeg dog kun af praktiske Grunde, og det ryger den første Dag, vi faar Fred. Jeg tænker tit paa Vinding og paa den Tid, jeg har været hos Jer, og jeg siger mig Gang paa Gang, at det var den lykkeligste Tid, og det skønt jeg var alt for ung og derfor maatte døje en Del med Eleverne. Meget ældre er jeg jo ikke blevet — det er helt latterligt at tænke sig, men det ligger saadan for mig, som om der var gaaet mange Aar hen. Ja, kunde man blot med en rolig Samvittighed forsvare det, saa vidste jeg nok, hvor jeg hørte hjemme, men man har jo de ulyksalige Idealer, og dem klamrer man sig til som til et Vrag og vil ikke slippe dem. Det er mærkeligt — thi skønt Granaterne suser og for ganske kort siden slog ned rundt om min Dækning, saa faar jeg endda pludselig Lyst til at »færge« og fortælle Eventyr, man bliver lovlige ligegyldig, som Dagene gaar; men nu er jeg jo snart ogsaa en gammel Krigskar, °g jeg synes altid, at den Smule Skyderi, vi har her, er kun mikroskopisk i Sammenligning med den Helvedsmusik, som jeg har hørt ved Soissons — og der slap jeg dog hel-s. 80 skindet igennem, tænk Dig i Stormløb over en Fjerdingvej, gennem en Byge af Kugler og Maskingeværkugler — det var et rent Vidunder — man maa blot ikke gruble for meget, men tro. Hilsen til alle.

Din hengivne

Kresten Andresen.